

Sygn. akt V ACa 676/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Grela (spr.)
Sędziowie:	SA Teresa Sobolewska SO del. Anna Daniszewska
Protokolant:	stażysta Anna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w Gdańsku na rozprawie
sprawy z powództwa (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.
przeciwko K. S. (1), A. S. (1), R. B. (1), A. K. (1) i D. S. (1)
o zapłatę
na skutek apelacji pozwanego D. S. (1)
od wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 6 marca 2015 r. sygn. akt I C 287/12
oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 676/15

UZASADNIENIE

Powód (...)spółka z o.o. we W. domagało się zasądzenia solidarnie od pozwanych K. S. (1), A. S. (1), R. B. (1), A. K. (1) i D. S. (1) kwoty 132 842 zł 24 gr. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Swoje roszczenia powód wywodził w związku z kradzieżą węgla.

W odpowiedzi na pozew pozwany D. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu [k. 107-111a].

W uzasadnieniu tego stanowiska podniósł, że nie dopuścił się kradzieży mialu węglowego, a ponadto w sprawie karnej Sąd orzekł o przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 11 236 zł.

Pozostali pozwani na rozprawie w dniu 29 stycznia 2013r. wnieśli o oddalenie powództwa [k. 121].

Powód trzykrotnie ograniczał żądanie pozwu, jednakże ostatecznie wniósł jak w pozwie.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2015 r. Sąd Okręgowy we W.:

1. zasądził solidarnie od pozwanych A. S. (1), R. B. (1), D. S. (1), K. S. (1) i A. K. (1) na rzecz powódki (...)spółki z o.o. we W. kwotę 83 206 zł 45 gr. [osiemdziesiąt trzy tysiące dwieście sześć 45/100] z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012r. do dnia zapłaty, przy czym obniżył odpowiedzialność solidarną pozwanych:

- K. S. (1) z tytułu zasądzonej powyżej wartości jedynie do kwoty 4 195 zł 89 gr. [cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt pięć 89/100] z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012r. do dnia zapłaty,

- A. K. (1) z tytułu zasądzonej powyżej wartości jedynie do kwoty 3 995 zł 89 gr. [trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć 89/100] z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012r. do dnia zapłaty,

2. oddalił powództwo w pozostałej części,

3. zasądził solidarnie od pozwanych A. S. (1), R. B. (1), D. S. (1), K. S. (1) i A. K. (1) na rzecz powódki (...)spółki z o.o. we W. kwotę 6 463 zł 80 gr. [sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt trzy 80/100] tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. zasądził od powódki (...)spółki z o.o. we W. na rzecz pozwanego D. S. (1) kwotę 1338 zł 29 gr. [tysiąc trzysta trzydzieści osiem 29/100] tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego.

Podjęte rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy uzasadnił w następujący sposób:

W dniu 6 kwietnia 2009r. powód(...) spółka z o.o. we W. zawarło z (...)spółką z o.o. w K. umowę nr (...), której przedmiotem były dostawy mialu węglowego w określonej ilości i jakości. Spółka (...) miała realizować te dostawy zgodnie z ustalonym harmonogramem na rok 2009/2010. Dostawy miały być realizowane transportem kolejowym w tzw. marszrutach po około 1700 ton ze stacji w P. do stacji W. na bocznicy powoda. Pobyt pociągu na stacji wyladunkowej został ustalony na 36 godzin. Obowiązkiem spółki (...) jako sprzedającego było dostarczenie mialu na jej koszt na bocznicy kolejową powoda. Własność dostarczonego mialu węglowego oraz niebezpieczeństwo przypadkowej jego utraty przechodziła na powoda jako kupującego z chwilą przyjęcia mialu węglowego na jego bocznicy. Powód potwierdzał odbiór mialu węglowego od przewoźnika kolejowego zgodnie z dokumentem przewozowym, a data potwierdzenia odbioru była chwilą wydania węgla. Termin płatności został ustalony na 30 dni od daty otrzymania faktury.

W dniu 1 lipca 2009r. został zawarty aneks do tej umowy, z którego wynikało, że termin płatności został ustalony na 30 dni od daty otrzymania partii węgla.

Harmonogram przewidywał dostawy mialu na rok 2009/2010 między innymi w lipcu, sierpniu i wrześniu.

W dniu 26 lipca 2009r. dotarł na bocznicy kolejową powoda transport mialu węglowego w ilości 1737,19 ton o wartości 604 593 zł 19 gr. Na wystawionym liście przewozowym zdanie tego mialu potwierdził w imieniu firmy (...) spółki z o.o. w W. pozwany A. K. (1) jako pomocnik maszynisty, zaś w imieniu powoda potwierdziła przyjęcie tego mialu specjalista do spraw technicznych pozwana A. S. (1). Do rozładunku tej partii mialu doszło w dniu 27 lipca 2009r.

W dniu 27 lipca 2009r. (...)spółka z o.o. w K. wystawiła dwie faktury dla powoda jako zamawiającego mial węglowy. Jedna o numerze(...)opiewała na kwotę 109 517 zł 16 gr., co stanowiło wartość kosztów transportu mialu węglowego dostarczonego powodowi w dniu 26 lipca 2009r., a druga o numerze (...)opiewała na kwotę 604 593 zł 19 gr., co stanowiło wartość 1737,19 ton mialu węglowego odebranego przez powoda w dniu 26 lipca 2009r.

W dniu 23 grudnia 2009r. powódka przelała na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 27 lipca 2009r. kwotę 109 517 zł 16 gr. oraz na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 27 lipca 2009r. kwotę 604 593 zł 19 gr. Obie należności

zostały przekazane na konto (...) Banku S.A. jako banku kredującego (...)spółkę z o.o. w ramach zawartej pomiędzy tymi podmiotami umowy faktoringu.

Z tej dostawy skradziony został miął węglowy z jednego wagonu, którego wartość wraz z kosztem transportu wynosiła 23 801 zł 47 gr.

W dniu 11 sierpnia 2009r. dotarł na bocznicę kolejową powoda transport miálu węglowego w ilości 1750,28 ton o wartości 609 148 zł 90 gr. Na wystawionym liście przewozowym zdanie tego miálu potwierdził w imieniu firmy (...) spółki z o.o. w W. pozwany A. K. (1) jako pomocnik maszynisty, zaś w imieniu powoda potwierdził przyjęcie tego miálu inspektor do spraw technicznych pozwany K. S. (1). Do rozładunku tej partii miálu doszło w dniu 11 sierpnia 2009r.

W dniu 10 sierpnia 2009r. (...) (...) spółka z o.o. w K. wystawiła dwie faktury dla powoda jako zamawiającego miál węglowy. Jedna o numerze(...)opiewała na kwotę 110 336 zł 80 gr., co stanowiło wartość kosztów transportu miálu węglowego dostarczonego powodowi w dniu 11 sierpnia 2009r., a druga o numerze (...) opiewała na kwotę 609 148 zł 90 gr., co stanowiło wartość 1750,28 ton miálu węglowego odebranego przez powoda w dniu 11 sierpnia 2009r.

W dniu 7 stycznia 2010r. powódka przelała na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 10 sierpnia 2009r. kwotę 110 517 zł 16 gr. oraz na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 10 sierpnia 2009r. kwotę 609 148 zł 90 gr. Obie należności zostały przekazane na konto (...) Banku S.A. jako banku kredującego(...)spółkę z o.o. w ramach zawartej pomiędzy tymi podmiotami umowy faktoringu.

Z tej dostawy skradziony został miál węglowy z jednego wagonu , którego wartość wraz z kosztem transportu wynosiła 23 978 zł 24 gr.

W dniu 7 września 2009r. dotarł na bocznicę kolejową powoda transport miálu węglowego w ilości 1749,87 ton o wartości 606 692 zł 71 gr. Na wystawionym liście przewozowym zdanie tego miálu potwierdził w imieniu firmy (...) spółki z o.o. w W. pozwany A. K. (1) jako pomocnik maszynisty, zaś w imieniu powoda potwierdziła przyjęcie tego miálu specjalista do spraw technicznych pozwana A. S. (1). Do rozładunku tej partii miálu doszło w dniu 7 września 2009r.

W dniu 8 września 2009r. (...)spółka z o.o. w K. wystawiła dwie faktury dla powoda jako zamawiającego miál węglowy. Jedna o numerze (...)opiewała na kwotę 109 952 zł 50 gr., co stanowiło wartość kosztów transportu miálu węglowego dostarczonego powodowi w dniu 7 września 2009r., a druga o numerze(...)opiewała na kwotę 606 892 zł 71 gr., co stanowiło wartość 1749,87 ton miálu węglowego odebranego przez powoda w dniu 7 września 2009r.

Z tej dostawy skradziony został miál węglowy z dwóch wagonów w ilości 120 ton , którego wartość bez kosztów transportu wynosiła 40 620 zł 20 gr.

Wobec stwierdzonej kradzieży dwóch wagonów miálu węglowego (...) w ilości 120 ton doszło w dniu 8 września 2009r. do sporządzenia notatki służbowej ze spotkania przedstawicieli powoda i (...) spółki z o.o. w K.. Na spotkaniu tym ustalono, że (...)spółka z o.o. w K. zrealizuje poprzez faktoring bezsporną kwotę 565 274 zł 12 gr., która określała wartość miálu węglowego z dostawy z dnia 7 września 2009r. po odjęciu wartości miálu węglowego z dwóch skradzionych wagonów. Ostateczne rozliczenie finansowe miało nastąpić po zakończeniu postępowania karnego dotyczącego kradzieży miálu.

W dniu 12 października 2009r. powódka przelała na konto (...)spółki z o.o. w K. na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 8 września 2009r. kwotę 99 772 zł 38 gr. co stanowiło wartość kosztów transportu miálu węglowego dostarczonego powodowi w dniu 7 września 2009r., a w dniu 2 lutego 2010r. na poczet należności z faktury nr (...) z dnia 8 września 2009r. kwotę 565 274 zł 12 gr. Ta ostatnia należność została przekazana na konto (...) Banku S.A. jako banku kredującego (...)spółkę z o.o. w ramach zawartej pomiędzy tymi podmiotami umowy faktoringu .

Z pierwszej z tych faktur, która dotyczyła kosztów transportu dwóch skradzionych wagonów mialu węglowego powód nie uregulował więc należności w wysokości 10 180 zł 12 gr., a z drugiej dotyczącej skradzionego w dniu 7 września 2009r. mialu węglowego kwoty 41 618 zł 59 gr.

W dniu 6 marca 2014r. powód i (...)spółka z o.o. w K. zawarły ugodę pozasądową dotyczącą rozliczenia wartości 120 ton mialu węglowego, który został skradziony z dostawy z dnia 7 września 2009r.

Wynikało z niej, że powód jest uprawniony do dochodzenia na drodze powództwa cywilnego odszkodowania za tę część skradzionej dostawy, pomimo tego, że nastąpiło przedawnienie roszczenia o zapłatę (...) spółki z o.o. w stosunku do powoda, z tytułu nieuiszczonej przez powoda należności.

Strony tej ugody ustaliły, że w przypadku zasądzenia i wyegzekwowania od sprawców kradzieży przez powoda odszkodowania z tytułu kradzieży tej części dostawy powód zapłaci (...)spółce z o.o. równowartość 120 ton mialu węglowego według cen z daty jego sprzedaży powodowi.

W dniach : 29 maja 2014r., 2 czerwca 2014r., 7 sierpnia 2014r., 20 sierpnia 2014r. pozwany K. S. (1) zapłacił powodowi na poczet dochodzonego roszczenia odpowiednio kwoty: 15 000 zł, 2500 zł, 1500 , zł , 1809 zł , a łącznie kwotę 20 809 zł.

Z kolei pozwany A. K. (1) na poczet dochodzonego roszczenia wpłacił powodowi za okres od 26 sierpnia do 13 listopada 2014r. łącznie kwotę 2400 zł, a w dniu 17 grudnia 2014r. kwotę 18 609 zł. Dało to łącznie kwotę 21 009 zł.

W dniu 28 czerwca 2012r. Prokuratura Okręgowa we W. skierowała do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko K. S. (1), A. S. (1), A. K. (1) i R. B. (1) oskarżając ich o to, że w dniach: 27 lipca 2009r., 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia łącznie 4 wagony mialu węglowego o łącznej wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr., czym działali na szkodę powoda (...)spółki z o.o. we W., a D. S. (1) o to , że w dniach : 27 lipca 2009r. , 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. nabył i przyjął od pracowników spedycji w/w Przedsiębiorstwa A. S. i K. S. mial węglowy w ilości łącznie nie mniejszej niż 440 ton o wartości nie mniejszej niż łącznie 83 236 zł 52 gr., wiedząc o tym, że pochodzi on z przestępstwa.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2012r., który uprawomocnił się w dniu 9 sierpnia 2012r., wydanym w sprawie (...)Sąd Rejonowy we W. skazał pozwanego K. S. (1) za to, że działając w dniach: 27 lipca 2009r. , 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), A. K. (1), R. B. (1), przy czym A. S. i K. S. będąc pracownikami powodowego Przedsiębiorstwa odpowiedzialnymi za spedycję , zaś R. B. i A. K. będąc pracownikami firmy przewozowej (...), współdziałał w zaborze w celu przywłaszczenia z terenu bocznicy kolejowej łącznie 4 wagonów mialu węglowego stanowiącego własność (...)spółki z o.o. we W. , w ilości co najmniej 440 ton i wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr. łącznie, czym działali na szkodę w/w Przedsiębiorstwa i zobowiązał go do naprawienia części szkody poprzez uiszczenie na rzecz powoda kwoty 20 809 zł w terminie 2 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia , zaś pozwanego D. S. (1) za to , że w dniach : 27 lipca 2009r. , 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. nabył i przyjął od pracowników spedycji w/w Przedsiębiorstwa A. S. i K. S. mial węglowy w ilości łącznie nie mniejszej niż 440 ton o wartości nie mniejszej niż łącznie 83 236 zł 52 gr. , wiedząc o tym , że pochodzi on z przestępstwa orzekając jednocześnie przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 11 236 zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z przestępstwa.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012r. , który uprawomocnił się w dniu 18 grudnia 2012r., wydanym w sprawie (...)Sąd Rejonowy we W. skazał pozwanego A. K. (1) za to , że działając w dniach : 27 lipca 2009r. , 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) , K. S. (1) , R. B. (1) , przy czym A. S. i K. S. będąc pracownikami powodowego Przedsiębiorstwa odpowiedzialnymi za spedycję , zaś R. B. i A. K. będąc pracownikami firmy przewozowej (...), współdziałał w zaborze w celu przywłaszczenia z terenu bocznicy kolejowej łącznie 4 wagonów mialu węglowego stanowiącego własność powoda, w ilości co najmniej 440 ton i wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr. łącznie, czym działali na szkodę w/w Przedsiębiorstwa i zobowiązał go do naprawienia części szkody poprzez

uiszczenie na rzecz Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z o.o. we W. kwoty 20 809 zł w terminie 2 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia .

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2013r. , który uprawomocnił się w dniu 15 lutego 2013 r. , wydanym w sprawie (...)Sąd Rejonowy we W. skazał pozwaną A. S. (1) za to , że działając w dniach : 27 lipca 2009r., 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) , R. B. (1) , przy czym A. S. i K. S. będąc pracownikami powodowego Przedsiębiorstwa odpowiedzialnymi za spedycję , zaś R. B. i A. K. będąc pracownikami firmy przewozowej (...) , współdziałała w zaborze w celu przywłaszczenia z terenu bocznicy kolejowej łącznie 4 wagonów mialu węglowego stanowiącego własność powoda, w ilości co najmniej 440 ton i wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr. łącznie, czym działali na szkodę w/w Przedsiębiorstwa .

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013r. , który uprawomocnił się w dniu 27 marca 2014 r. , wydanym w sprawie (...) , Sąd Rejonowy we W. skazał pozwanego R. B. (1) za to , że działając w dniach : 27 lipca 2009r., 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) , R. B. (1) , przy czym A. S. i K. S. będąc pracownikami powodowego Przedsiębiorstwa odpowiedzialnymi za spedycję , zaś R. B. i A. K. będąc pracownikami firmy przewozowej (...) , współdziałał w zaborze w celu przywłaszczenia z terenu bocznicy kolejowej łącznie 4 wagonów mialu węglowego stanowiącego własność powoda, w ilości co najmniej 440 ton i wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr. łącznie, czym działali na szkodę w/w Przedsiębiorstwa

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bezspornym było , że w poszczególnych datach zaboru w celu przywłaszczenia mialu węglowego na szkodę poda pozwani A. S. (1) i K. S. (1) byli jego pracownikami. Z kolei pozwany A. K. (1) i R. B. (1) pracowali w tych datach odpowiednio jako pomocnik maszynisty i maszynista w (...) spółce z o.o. w K., który to podmiot był przewoźnikiem mialu węglowego. Pozwany D. S. (1) zaś prowadził wówczas działalność gospodarczą w zakresie handlu opalem.

Do obowiązków pozwanej A. S. (1) jako pracownika powoda na stanowisku specjalisty ds. technicznych należało prowadzenie wszelkich spraw spedycyjnych związanych z dostawą mialu węglowego , w tym prowadzenie obsługi spedycyjnej w zakresie pilnowania terminów dostaw i rozładunku wagonów, przekazywania pustych wagonów przedstawicielom przewoźnika , dokonywania przeglądów wagonów pod kątem ich kompletności w danym składzie , uszkodzeń powstałych w trakcie rozładunku , czystości wagonów po rozładunku. Pozwany K. S. (1) był jej zastępcą.

Pozwani A. K. (1) i R. B. (1) byli pracownikami spółki zajmującej się spedycją mialu węglowego i każdorazowo uczestniczyli w dostawach mialu węglowego na rzecz powoda , co potwierdzają listy przewozowe [k. 24-26, 35-37, 43-45].

Pozwany D. S. (1) poprzez swojego znajomego poznał pozwanego K. S. (1) , z którym ustalał terminy odbioru mialu węglowego i płacił jemu oraz pozwanej A. S. (1) za ten opał , który następnie przewoził do prowadzonego przez niego składu opału w W. .

Prawomocnymi wyrokami: z dnia 1 sierpnia 2012r. , który uprawomocnił się w dniu 9 sierpnia 2012r. ,wydanym w sprawie (...), z dnia 10 grudnia 2012r. , który uprawomocnił się w dniu 18 grudnia 2012r. ,wydanym w sprawie(...), z dnia 7 lutego 2013r. , który uprawomocnił się w dniu 15 lutego 2013 r. , wydanym w sprawie (...) , z dnia 27 listopada 2013r. , który uprawomocnił się w dniu 27 marca 2014 r. , wydanym w sprawie (...), pozwani , K. S. (1) , A. S. (1) , A. K. (1), R. B. (1) zostali uznanymi winnymi tego , że działając w dniach : 27 lipca 2009r., 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) , R. B. (1) , przy czym A. S. i K. S. będąc pracownikami powodowego Przedsiębiorstwa odpowiedzialnymi za spedycję , zaś R. B. i A. K. będąc pracownikami firmy przewozowej (...) , współdziałali w zaborze w celu przywłaszczenia z terenu bocznicy kolejowej łącznie 4 wagonów mialu węglowego stanowiącego własność (...)spółki z o.o. we W. , w ilości co najmniej 440 ton i wartości nie mniejszej niż 83 236 zł 52 gr. łącznie, czym działali na szkodę w/w Przedsiębiorstwa , zaś pozwany D. S. (1) winnym tego , że w dniach: 27 lipca 2009r. , 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. nabył i przyjął od pracowników spedycji w/w Przedsiębiorstwa A. S. i K. S. mial węglowy w ilości łącznie nie mniejszej niż 440 ton o wartości nie mniejszej niż łącznie 83 236 zł 52 gr. ,

wiedząc o tym , że pochodzi on z przestępstwa orzekając jednocześnie przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 11 236 zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z przestępstwa.

Pozwani A. S. (1) i K. S. (1) dopuszczając się zatem popełnienia przestępstwa zaboru mienia powoda w celu jego przywłaszczenia ze swojej winy swoim aktywnym postępowaniem zmierzali do wyrządzenia szkody zakładowi pracy, w którym byli zatrudnieni , wobec czego obowiązani są do jej naprawienia z tytułu swego czynu niedozwolonego [art. 415 k.c.], gdyż ich czyny wykraczały poza niewypełnienie obowiązków wynikających z umów o pracę. Osoby takie w wymienionym wyżej zakresie działają więc poza ramami umownego stosunku zobowiązaniowego, a więc nie występują w charakterze pracownika wobec zakładu pracy, któremu wyrządzają szkodę.

Pozwani A. K. (1) i R. B. (1) dokonali zaboru mienia powoda w postaci miału węglowego jako pracownicy firmy spedycyjnej .

Pozwany D. S. (1) z kolei nabył i przyjął od pozwanych A. S. (1) i K. S. (1) miał węglowy stanowiący własność powoda ,czy również działał na jego szkodę .

Przypisanie odpowiedzialności sprawcy deliktu [czynu niedozwolonego] przepis art. 415 k.c. określił przez sformułowanie: „Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia” .

Podstawowe znaczenie dla stosowania art. 415 k.c. ma określenie zdarzenia, za które podmiotowi przypisywana jest odpowiedzialność (czyn sprawcy), oraz jakie okoliczności pozwalają albo uniemożliwiają uznanie go za czyn zawiniony. Sprawca takiego czynu ponosi odpowiedzialność deliktową na zasadzie winy. Bezprawność, stanowi w konsekwencji przesłankę uznania zachowania za zawinione. Za bezprawne należy kwalifikować czyny zakazane przez obowiązujące przepisy prawne . Normy postępowania zrekonstruowane na podstawie tych przepisów muszą mieć charakter abstrakcyjny, nakładając powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Mogą to być normy prawa cywilnego lub jakiegokolwiek innej gałęzi prawa, jeżeli ustanawiają obowiązki o charakterze powszechnym .

Pozwani zostali skazani wskazanymi powyżej prawomocnymi wyrokami. Ten stan rzeczy oznaczał , że dopuścili się oni popełnienia czynu zabronionego przez obowiązujące przepisy prawa , a tym samym było to zachowanie bezprawne , czyli zawinione. Określone w art. 278 par. 1 k.c. i art. 291 par. 1 k.k. czyny zabronione, za które pozwani zostali prawomocnie skazani , są przestępstwami umyślnymi .

W uchwale zaś z dnia 20 stycznia 1984r. III CZP 71/83 Sąd Najwyższy stwierdził, że „prawomocne skazanie za przestępstwo umyślne wyłącza w świetle art. 11 k.p.c. możliwość ustalenia, że sprawca działał nieumyślnie” [OSNC 1984r. , nr 8 , poz.133]. Celem wyrażonej w art. 11 k.p.c. zasady związania sądu cywilnego ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa jest zapobieganie sytuacjom, w których mogłoby dojść do podważenia prawomocnego wyroku skazującego i do kwestionowania w postępowaniu cywilnym ustaleń tego wyroku dotyczących istoty przestępstwa. Ustalenia prawomocnego wyroku skazującego pozwanego za zagarnięcie mienia powoda są , z mocy art. 11 k.p.c. wiążącą dla sądu cywilnego także i co do wysokości wyrządzonej tym przestępstwem szkody.

Jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przestępstwem, to odpowiedzialność ich jest solidarna, bez względu na to czy i w jakim stopniu podzielili się łupem pochodzącym z przestępstwa - art. 441 par. 1 k.c.[vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1972 r. II PR 294/71-niepubl. LEX nr 7181].

Warunkiem koniecznym do skazania za popełnienie przestępstwa jest wina sprawcy, bowiem art. 6 k.k. statuuje zasadę , że bez winy nie ma przestępstwa , a zatem wina należy do istoty przestępstwa i wynikający z art. 11 k.p.c. zakaz dokonywania odmiennych ustaleń dotyczy także winy skazanego. W świetle art. 415 k.c. nawet najmniejszy stopień winy sprawcy szkody wystarcza do obciążenia go odpowiedzialnością cywilną [vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1975 r. I CR 656/75-niepubl. LEX nr 7759].

W ocenie Sądu pierwszej instancji w świetle powyższych rozważań pozwani zachowali się więc wobec powoda bezprawnie działając w sposób zawiniony, czym doprowadzili do wyrządzenia mu szkody w postaci zaboru w celu przywłaszczenia mienia węglowego.

Wszyscy pozwani działali wspólnie i w porozumieniu w celu zaboru mienia powoda, a zatem ich odpowiedzialność jest solidarna [art. 441 par. 1 k.c.]. Każdy ze sprawców odpowiada wówczas za całą szkodę, bez względu na stopień swej winy oraz swego przyczynienia się do szkody. Okoliczności te mają natomiast znaczenie dla powstania i wysokości roszczenia regresowego między współsprawcami [art. 441 par. 2 k.c.].

Znaczenie dla odpowiedzialności solidarnej kilku sprawców ma wyłącznie możliwość normatywnego przypisania określonym podmiotom odpowiedzialności deliktowej za daną szkodę – w ramach sprawstwa czy odpowiedzialności za cudzy czyn lub inne zdarzenie, w ramach odpowiedzialności podlegacza, pomocnika lub osoby świadomie korzystającej z wyrządzonej drugiemu szkody [por. G. B. (w:) Komentarz..., s. 397].

Mając to na względzie Sąd a quo uznał, że stanowisko pozwanego D. S. (1) sprowadzające się do twierdzenia, że nie można ustalić związku między jego działaniem a zaistniałą szkodą, gdyż nie dopuścił on kradzieży mienia węglowego będącego własnością powoda, nie może się ostać. Jego bowiem zawinione działanie polegające na nabyciu, a następnie sprzedaży mienia węglowego wyprowadzonego przez pozostałych pozwanych z terenu bocznicy kolejowej powoda skutkowało wyrządzeniem powodowi szkody.

Odpowiedzialność wszystkich pozwanych z tytułu czynu niedozwolonego względem powoda przesądziły zatem ostatecznie prawomocne wyroki skazujące w sprawach karnych, o czym mowa była powyżej. Pozwani w zasadzie nie kwestionowali wysokości szkody w zakresie zabranego w celu przywłaszczenia mienia węglowego. Jednakże pozwani A. S. (1) i K. S. (1) nie zgadzali się z wysokością skapitalizowanych odsetek za wyliczoną wartość szkody. Ich zdaniem ustawowe odsetki powód winien naliczyć nie od dnia wyrządzenia poszczególnych szkód [zaborów mienia węglowego], lecz od dnia wniesienia powództwa, tj. 31 października 2012r.

Nadto pozwani K. S. (1) i A. K. (1) podnieśli, że z mocy prawomocnych wyroków wydanych w sprawach karnych zostali zobowiązani do naprawienia części wyrządzonej szkody – A. K. (1) do zapłacenia kwoty 20 809 zł w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku skazującego, tj. do dnia 18 grudnia 2014r. [k. 172], a K. S. (1) również kwoty 20 809 zł w terminie 2 lat od daty uprawomocnienia się wyrok skazującego, tj. do dnia 9 sierpnia 2014r. Pozwany K. S. (1) wskazał, że w tym zakresie funkcjonuje powaga rzeczy osądzonej.

Sąd meriti wskazał, że niezaprzeczalnym był fakt, że obaj pozwani obie te wartości uiszcili powodowi [k. 343-345], przy czym pozwany A. K. wpłacił powodowi kwotę 21 009 zł.

Z prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego we W. z dnia 1 sierpnia 2012r. wydanego w sprawie (...) oraz z dnia 10 grudnia 2012r. wydanego w sprawie (...) wynika, że każdy z wyżej wymienionych pozwanych został na podstawie art. 72 par. 2 k.k. i art. 74 par. 1 k.k. zobowiązany do naprawienia części szkody w kwotach po 20 809 zł każdy z nich.

W wyroku z dnia 18 kwietnia 2007r. (...) Sąd Najwyższy stwierdził, że „obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, jaki sąd nakłada zawieszając wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności, obejmuje naprawienie tej szkody (w całości lub w części) tylko w takim zakresie, w jakim szkoda ta nie została zrekomensowana. Opisany obowiązek może dotyczyć tylko tych składników szkody, które w sposób bezpośredni wiążą się z popełnieniem przez sprawcę przypisanego przestępstwa, nie zaś tych, które wynikają z dalszych następstw tego czynu” [niepubl. LEX nr 262685].

Szkodą podlegającą naprawieniu na mocy art. 72 § 2 k.k. jest więc tylko równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez liczenia odsetek.

Z uwagi na to, że jest to tzw. środek probacyjny mający na celu zobowiązanie sprawców do naprawienia szkody pokrzywdzonemu [powodowi] zapłata tych należności przez pozwanych K. S. i A. K. skutować musiała ich

zaliczeniem na poczet wartości dochodzonej w niniejszej sprawie i pomniejszeniem należnego odszkodowania łącznie o kwotę 41 818 zł. Należało przy wskazać na to, że pozwany K.S. uścił powodowi w toku prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania kwotę 20 809 zł, a pozwany A.K. kwotę 21 009r. [k. 343-344].

Z kolei orzeczony w prawomocnym wyroku z dnia Sądu Rejonowego we W. w sprawie (...) na podstawie art. 45 par. 1 k.k. względem pozwanego D.S. (1) przepadek kwoty 11 236 zł nie stanowił odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego powoda.

W uchwale 7 Sędziów z dnia 15 lutego 1977 r. VII KZP 16/76 Sąd Najwyższy stwierdził, że „korzyścią w myśl art. 36 § 3 k.k. [obecnie art. 45 par. 1 k.k.] jest każda bezprawna korzyść majątkowa, jeżeli tylko jej osiągnięcie dla sprawcy lub kogo innego było celem działania sprawcy przestępstwa” [OSNKW 1977/4-5/34].

Jest oczywiste, że „korzyść majątkowa”, o której mowa w art. 45 par.1 k.k., wchodzi w grę tylko wtedy, gdy sprawca przestępstwa działał w celu jej osiągnięcia [dla siebie lub kogo innego]. Przepadek takiej korzyści następuje zawsze na rzecz Skarbu Państwa, a nie pokrzywdzonego. Takim też prawomocnym orzeczeniem z dnia 1 sierpnia 2012r. został objęty pozwany D.S. (1) w sprawie (...) Sądu Rejonowego we W.. Wbrew zatem zaprezentowanemu przez niego stanowisku wartość objęta orzeczeniem przypadku nie stanowiła żadnej formy wynagrodzenia powodowi wyrządzonej przez niego szkody w przeciwieństwie do orzeczeń wydanych w sprawach karnych w stosunku do pozwanych K.S. i A.K., a dotyczących obowiązku naprawienia szkody. Wartość dochodzona pozwem nie mogła zatem zostać pomniejszona o kwotę 11 236 zł, której przepadek został orzeczony na rzecz Skarbu Państwa, a nie powoda. Nie stanowiła ona także wysokości, do której pozwany D.S. mógłby odpowiadać za szkodę wyrządzoną powodowi.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że żaden z pozwanych nie zakwestionował w skuteczny sposób wyliczenia wartości szkody zawartej w rozliczeniu z dnia 31 lipca 2012r. [k. 55], a znajduje ono również potwierdzenie w zeznaniu świadka Z.S. [e-protokół –k. 318 – minuty – 3.12- 26.20]. Z rozliczenia tego wynikało, że udowodniona pozwanym kradzież miała z dostaw:

- z dnia 27 lipca 2009r. wyrządziła powodowi szkodę w wysokości 23 801 zł 47 gr. i stanowiła ona wartość jednego wagonu mialu i kosztów jego transportu,
- z dnia 11 sierpnia 2009r. wyrządziła powodowi szkodę w wysokości 23 978 zł 24 gr. i stanowiła ona wartość jednego wagonu mialu i kosztów jego transportu,
- z dnia 7 września 2009r. wyrządziła powodowi szkodę w wysokości 40 620 zł 20 gr. i stanowiła ona wartość dwóch wagonów mialu bez kosztów transportu.

Niezaprzeczalnym było, że powód uścił dostawcy (...)spółce z o.o. w K. w ramach rozliczeń faktoringowych łączących ten podmiot z (...) Bankiem S.A. w K. kwoty 23 801 zł 47 gr. i 23 978 zł 24 gr., co potwierdzają przedłożone przelewy za całość dostaw z dnia 27 lipca 2009r. [k. 284-285] i z dnia 11 sierpnia 2009r. [k. 286-287].

Z całą pewnością powód nie uścił natomiast należności za dwa wagony mialu i koszt ich transportu z dostawy z dnia 7 września 2009r. Przedłożone przelewy wskazują na to, że powód uścił jedynie należność za dostarczony mial węglowy w wysokości 565 274 zł 12 gr. [k. 288], co oznaczało w stosunku do wystawionej faktury nr (...) pomniejszenie należności o dwa skradzione wagony mialu oraz o kwotę 99 772 zł 38 gr. [k. 289] tytułem kosztów transportu pomniejszonych w stosunku do wystawionej faktury nr (...) również o te dwa wagony.

Na mocy jednak ugody z dnia 6 marca 2014r. zawartej pomiędzy powodem a dostawcą (...)spółką z o.o. w K. powód został zobowiązany do zapłacenia dostawcy części odszkodowania za kradzież dwóch wagonów mialu węglowego w wysokości równowartości 120 ton tego mialu według cen z daty sprzedaży, tj. 40 620 zł 20 gr. [k.55], jeśli wartość ta zostanie zasądzona na rzecz powoda i przez niego wyegzekwowana [k. 291].

Oznaczało to, że powód jako dłużnik (...)spółki z o.o. w K. w celu umorzenia zobowiązania za zgodą wierzyciela zobowiązał się spełnić to samo świadczenie, które pierwotnie wynikało z umowy nr (...) z dnia 6 kwietnia 2009r. [k.

276-283] lecz na innej podstawie prawnej [ugody z dnia 6 marca 2014r. –k. 291]. W. zatem pierwotne zobowiązanie w zakresie uiszczenia przez powoda zarówno równowartości 120 ton mialu jak i kosztów jego transportu [nowacja – art. 506 par. 1 k.c.].

Wynikające zatem z porozumienia z dnia 6 marca 2014r. zobowiązanie powoda względem dostawcy pozostaje w związku przyczynowym z zaborem przez pozwanych K. S. , A. S. , A. K. , R. B. oraz sprzedażą przez pozwanego D. S. dwóch wagonów mialu węglowego [120 ton o wartości 40 620 zł 20 gr.] i niewątpliwie stanowi szkodę wyrządzoną powodowi. Należy przy tym wskazać, że powód nie został zobowiązany w ramach powołanego porozumienia [nowacji] do zapłaty dostawcy kosztów transportu tych dwóch wagonów mialu , co zostało w rozliczeniu z dnia 31 lipca 2012r. [k. 55] określone na kwotę 7 329 zł 76 gr. [3664 zł 88 gr. x 2].

Reasumując zatem, Sąd Okręgowy stwierdził, że wysokość szkody całkowitej, jaka została wyrządzona powodowi przez pozwanych zaborem mialu węglowego wyniosła 88 399 zł 91 gr. [23 801 zł 47 gr. + 23 978 zł 24 gr. + 40 620 zł 20 gr.], a nie jak wskazał powód w rozliczeniu z dnia 31 lipca 2012r. 95 569 zł 67 gr. [k. 55].

Ta wartość była nieuzasadniona w kontekście przede wszystkim porozumienia z dnia 6 marca 2014r.

Powód dochodził także skapitalizowanych ustawowych odsetek za okres 3 lat przed daty wniesienia powództwa od wartości mialu węglowego i kosztów transportu liczonych od dat zaboru poszczególnych jego części. Pozwani A. S. i K. S. twierdzili , że winny być one naliczane co najwyżej od daty wniesienia powództwa do Sądu , a nie od daty wyrządzenia szkody.

Sąd a quo zwrócił uwagę, że określenie kiedy dłużnik jest w opóźnieniu wynika z art. 455 k.c. W pierwszej kolejności decyduje ustalony przez strony termin spełnienia świadczenia lub właściwość zobowiązania, w razie braku tych przesłanek decyduje wezwanie dłużnika do wykonania zobowiązania. Wyjątek ma miejsce gdy chodzi o zabór. Wówczas to odsetki mogą być żądane od daty wyrządzenia szkody. Jest to wyjątek uzasadniony właściwością zobowiązania [vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 czerwca 2013 r. I ACa 121/13 - niepubl. LEX nr 1331056].

W uchwale Składu Siedmiu Sędziów dnia 22 września 1970 r. III PZP 18/70 Sąd Najwyższy stwierdził, że "wierzyciel może żądać odsetek od kwoty zagarniętej przez dłużnika od daty wyrządzenia szkody" [OSNCP 1971, z. 1, poz. 5]. Z istoty zagarnięcia pieniędzy wynika, że sprawca zagarnięcia wie, iż pieniądze w określonej kwocie należą do kogoś innego, a zatem jest w opóźnieniu od dnia popełnienia przestępstwa. Jest to wszakże wyjątek uzasadniony "właściwością zobowiązania", o której mowa w art. 455 k.c.

W niniejszej sprawie pozwani A. S. i K. S. jako przyjmujący mial węglowy w imieniu powoda i dysponujący wszelkimi dokumentami związanymi z przywozem tego mialu, a także uzyskujący od pozwanego D. S. z tytułu sprzedaży poprzez niego tego mialu określone sumy pieniężne, A. K. i R. B. jako osoby zajmujące się jego transportem oraz otrzymujące od pozwanych A. S. i K. S. „wynagrodzenia” za podstawiane do rozładunku w określonych miejscach wagony z miałem , oraz D. S. jako ten , który ten mial węglowy sprzedawał , już w momencie jego zaboru mieli wiedzę co do tego , jaka jest jego wartość , a tym samym w jakiej wysokości szkodę wyrządzali powodowi .

W tej sytuacji – uznał Sąd meriti - z uwagi na ów szczególny „rodzaj zobowiązania” pozwani winni uiścić ustawowe odsetki od dat popełnienia przestępstwa zaboru poszczególnych partii mialu węglowego o łącznej wartości 88 399 zł 91 gr.

Ustawowe odsetki w okresie od lipca 2009r do 29 października 2012r. wynosiły 13% w stosunku rocznym [Dz. U. z 2008 r. Nr 220, poz. 1434].

W tej sytuacji wartość skapitalizowanych ustawowych odsetek kształtowała się w następujący sposób w odniesieniu do poszczególnych wartości skradzionego mialu węglowego:

1. dostawa mialu węglowego z dnia 27 lipca 2009r.

wysokość szkody [wartość mialu+ koszt transportu jednego wagonu]

23 801 zł 47 gr. x 42,26% [odsetki za okres od 28 lipca 2009r. do 29 października 2012r. - 39 miesięcy 4 dni] = 10 058 zł 50 gr. [wysokość skapitalizowanych ustawowych odsetek naliczonych do daty wniesienia powództwa] ,

2. dostawa mialu węglowego z dnia 11 sierpnia 2009r.

wysokość szkody [wartość mialu+ koszt transportu jednego wagonu]

23 978 zł 24 gr. x 41,76% [odsetki za okres od 12 sierpnia 2009r. do 29 października 2012r. - 38 miesięcy 20 dni] = 10 013 zł 31 gr. [wysokość skapitalizowanych ustawowych odsetek naliczonych do daty wniesienia powództwa] ,

3. dostawa mialu węglowego z dnia 7 września 2009r.

wysokość szkody [tylko wartość mialu z dwóch wagonów]

40 620 zł 20 gr. x 40,75% [odsetki za okres od 8 września 2009r. do 29 października 2012r. - 37 miesięcy 2 dni] = 16 552 zł 73 gr. [wysokość skapitalizowanych ustawowych odsetek naliczonych do daty wniesienia powództwa] .

Łączna wartość skapitalizowanych ustawowych odsetek naliczona od wartości poszczególnych części skradzionego mialu węglowego oraz kosztów jego transportu wyniosła zatem 36 624 zł 54 gr. , a nie jak wskazywała to strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2014r. 37 272 zł 57 gr.[k.343v] .

Uzasadnione było zatem żądanie zgłoszone przez pozwanego w pozwie do kwoty łącznej 125 024 zł 45 gr. [88 399 zł 91 gr. -wartość skradzionego mialu i kosztów jego transportu + 36 624 zł 54 gr. - ustawowe skapitalizowane odsetki].

Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 415 k.c. i art. 441 par. 1 i 2 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 83 206 zł 45 gr. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012r. do dnia zapłaty. Została ona ustalona w tej wysokości na skutek wyliczenia przez Sąd ostatecznej szkody spowodowanej zaborem 4 wagonów mialu węglowego i kosztami transportu 2 wagonów na łączną kwotę 88 399 zł 91 gr. oraz ustawowymi skapitalizowanymi odsetkami naliczonymi od dat zaboru poszczególnych części mialu węglowego wraz z kosztami transportu do dnia 29 października 2012r., określonymi na kwotę 36 624 zł 54 gr., przy czym łączna, uzasadniona wartość szkody wynosząca 125 024 zł 45 gr. została przez Sąd pomniejszona o kwotę 41 818 zł z tytułu wpłat poczynionych w toku postępowania w niniejszej sprawie przez pozwanych K. S. i A. K..

Strona pozwana nie cofnęła bowiem pozwu co do wspomnianej kwoty 41 818 zł, a podtrzymała na ostatniej rozprawie stanowisko zawarte w pozwie [k. 422v].

Nadto od momentu wniesienia powództwa zawyżona była przez powoda o kwotę 12 819 zł 55 gr. wartość dochodzonego odszkodowania, która nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Złożyły się na nią między innymi koszty transportu dwóch wagonów mialu węglowego z dostawy z dnia 7 września 2009r. w wysokości 7 329 zł 76 gr., których powód nie poniósł i w świetle porozumienia z dnia 6 marca 2014r. nie poniesie, wraz z ustawowymi odsetkami od tej wartości od dnia 8 września 2009r. do dnia 29 października 2012r.

Odpowiedzialność solidarną pozwanych K. S. i A. K. Sąd a quo ograniczył odpowiednio do kwot 4 195 zł 89 gr. i 3 995 zł 89 gr. mając na uwadze fakt, że uiszcili już oni na rzecz powoda odpowiednio kwoty 20 809 zł i 21 009 zł, a zgodnie z zasadą określoną dyspozycją art. 441 par. 2 k.c. byliby zobowiązani uiszczyć na poczet wyrządzonej powodowi szkody w rozliczeniu z pozostałymi pozwanymi kwoty po 25 004 zł 89 gr. [125 024 zł 45 gr. : 5] .

O kosztach procesu Sąd meriti postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze fakt, że powód wygrał sprawę w 63%-tach. Na koszty powoda zostały się: opłata sądowa od pozwu 6 643 zł i koszty zastępstwa procesowego 3 617

zł. Koszty pozwanego z kolei obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa - 3 617 zł.

Powyższe orzeczenie w pkt 1,3 i 4, tj. w części zasądzającej solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 83.206,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2012 r., do dnia zapłaty oraz w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, zaskarżył apelacją pozwany D. S. (1) i zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 506 k.c., poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że nowacja w ramach zawartego między powodem, a dostawcą (...) sp. z o.o. porozumienia z dnia 6 marca 2014 r., skutkuje konwalidacją braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, podczas gdy nowacja powoduje powstanie nowego zobowiązania i nie działa wstecz, a na dzień wniesienia pozwu powód nie dysponował przedmiotowym dokumentem, który został złożony dopiero po uprzednim zobowiązaniu jego pełnomocnika na skutek podniesienia zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej,

- art. 353 k.c. poprzez przyjęcie, iż między powodem, a (...) istniało zobowiązanie polegające na tym, iż (...) mógł żądać od powoda świadczenia, które ten powinien spełnić, które następnie na mocy porozumienia z dnia 6 marca 2014 r., zostało odnowione podczas gdy (...) nie miał wierzytelności wobec powoda, co jednoznacznie potwierdza wyrok sądu gospodarczego oddalający powództwo (...) wobec (...) we W. o zapłatę za 120 ton miału węglowego,

- art. 415 k.c. poprzez przyjęcie zgodnie ze stanowiskiem powoda, reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika jako podstawy odpowiedzialności pozwanego D. S. (1) art. 415 k.c., w sytuacji, gdy nie ma możliwości ustalenia normalnego, adekwatnego związku przyczynowego między działaniem pozwanego D. S. (1), a szkodą jaka zaistniała po stronie powoda, a mimo to Sąd I instancji opiera odpowiedzialność w/wym. pozwanego na tej podstawie prawnej, co uznać należy za błędne ustalenie, które powinno skutkować oddaleniem żądania wobec pozwanego,

- art. 481 k.c. w zw. z 455 k.c. poprzez uznanie, iż co do całej kwoty należności głównej pozwani pozostawali w opóźnieniu, podczas gdy wyrokami skazującymi wydanymi w postępowaniach karnych wobec dwóch pozwanych (K. oraz S.) nałożony został obowiązek naprawienia szkody w kwocie łącznej 41.818 zł z terminem płatności na rzecz powoda, tj. dwóch (2) lat od uprawomocnienia się wyroków skazujących, co eliminuje uznanie, iż w zakresie naprawienia całej szkody opóźnienie trwało od chwili jej nastąpienia, a tym samym nie sposób uznać za prawidłowe działania w zakresie skapitalizowania odsetek od całej wartości szkody za okres trzech lat w sytuacji gdy pozwani nie pozostawali w opóźnieniu co do całej wartości szkody, a nadto niezasadne było naliczenie odsetek za okres sprzed skierowania wobec pozwanych wezwania do zapłaty określającego wysokość szkody,

2. sprzeczność ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym polegająca na przyjęciu, iż:

- powód miał w toku postępowania legitymację procesową czynną do występowania w zakresie dochodzenia szkody za kradzież 240 ton miału podczas, gdy w oparciu o prawidłowe ustalenia wskazać należy, iż powodowi od chwili wniesienia pozwu, aż do zakończenia postępowania nie przysługiwała legitymacja procesowa czynna w zakresie 120 ton miału, albowiem powód nie miał w tym zakresie zobowiązania wobec (...), co potwierdza fakt oddalenia powództwa w tym zakresie przez sąd gospodarczy, a tym samym powód nie poniósł szkody w ilości 240 ton miału węglowego i jego żądanie w zakresie dochodzenia odszkodowania za dalsze 120 ton miału nie istniało, a tym samym nie korzystało z ochrony prawnej,

- przyjęciu, iż porozumienie z dnia 6 marca 2014 r., zawarte między (...), a powodem powoduje konwalidację w zakresie braku legitymacji czynnej po stronie powoda w zakresie dochodzenia należności za 120 ton miału węglowego w sytuacji, gdy na dzień wniesienia pozwu po stronie powoda nie było w tym zakresie szkody, a tym samym nie istniało roszczenie, co do którego powód mógłby żądać ochrony prawnej,

- przyjęcie, iż z wydanych w toku postępowań karnych wyroków wynika, iż pozwani działali wspólnie i w porozumieniu w celu zaboru mienia powoda, a zatem ich odpowiedzialność jest solidarna, podczas gdy zarzut działania wspólnie i

w porozumieniu w zakresie kradzieży mialu węglowego na szkodę powoda postawiony został A. S. (1), R. B. (1), K. S. (1), A. K. (1), zaś pozwany D. S. (1) odpowiadał za odrębny czyn, którego istota sprowadzała się do nabycia od w/wym. mialu węglowego, zaś z opisu czynu zarzucanego temu pozwanemu nie wynika, iż działał wspólnie i w porozumieniu z osobami, które odpowiadały za kradzież dokonaną na szkodę powoda,

- przyjęcie co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż pozwani wyrządzili na rzecz powoda szkodę poprzez kradzież 440 ton mialu węglowego podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż toczące się postępowania karne odnosiło się do kradzieży 240 ton mialu węglowego,

- przyjęcie, iż pozwani wyrządzili powodowi szkodę w zakresie kradzieży 240 ton mialu węglowego podczas gdy za 120 ton mialu węglowego powód nigdy nie zapłacił, należności na rzecz (...), co więcej roszczenie (...) skierowane wobec powoda o zapłatę za 120 ton mialu zostało oddalone, a więc powód nie poniósł w tym zakresie żadnej szkody, bowiem (...) nie ma wobec powoda wierzytelności,

- przyjęcie, że powód dokonał złego wyliczenia, albowiem nie uwzględnił porozumienia z marca 2014 r., w sytuacji gdy na dzień wniesienia pozwu nie było wskazanego porozumienia, ani wierzytelności która mogłaby zostać rozliczona, wobec czego stwierdzenie, iż jest to powodem niewłaściwych wyliczeń jest nielogiczne,

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 11 k.p.c., określającego prejudycjalność, czyli moc wiążącą prawomocnych wyroków karnych, poprzez dokonanie niewłaściwego rozliczenia należności uiszczonych przez pozwanych K. S. (1) i A. K. (1), a zasądzonych wyrokami sądów karnych tytułem naprawienia szkody, na rzecz odsetek należnych od dochodzonej przez powoda należności głównej, w sytuacji gdy z prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego we W. z dnia 1 sierpnia 2012 r., wydanego w sprawie (...) oraz z dnia 10 grudnia 2012 r. w sprawie (...) na podstawie art. 72 §2 k.k. oraz art. 74§1 k.k. pozwani byli zobowiązani do naprawienia szkody w części, tj. w kwotach po 20.809 zł każdy z nich, a więc jednoznacznie wskazuje to, iż wpłacona na rzecz powoda kwota podlegała zaliczeniu na poczet należności głównej, a nie odsetek, co też wprost i jednoznacznie wpływa na wysokość odsetek od należności głównej,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 415 § 5 k.p.k. zawierającego klauzulę antykumulacyjną dotyczącą wszystkich określonych w ustawie przypadków karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, w tym także przewidzianego w art. 72§2 k.k.. co również uniemożliwia dokonywanie innego zaliczenia uiszczony tytułem obowiązku naprawienia szkody kwoty, niż na poczet należności głównej;

Wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa wobec pozwanego D. S. (1), ewentualnie o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we W., a nadto o:
3. obciążenie powoda kosztami postępowania sądowego oraz kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego D. S. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny, podziela i przyjmuje za swoje, wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia, ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną ocenę prawną, opisane szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, o ile poniżej, nie uznał odmiennie.

1. Na wstępie, przypomnieć należy ugruntowaną w judykaturze regułę, a mianowicie, że w wypadku wyroku oddalającego apelację, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, sąd

odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych prawidłowo ustaleń; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za własne. Konieczne jest jednak ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 126/05, niepublikowany, zamieszczony w LEX nr 179973).

Przywołać także należy zasadę, według której Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, opublikowana w OSNC 2008 z. 6 poz. 55).

W przedmiotowej sprawie nie występują okoliczności, które mogłyby świadczyć o nieważności postępowania.

2. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę na treść art. 316 § 1 k.p.c., który stanowi, że po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

Z treści cytowanego przepisu wynika, że Sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Pojęcie "stan rzeczy" oznacza zaś okoliczności faktyczne ustalone przed zamknięciem rozprawy oraz stan prawny, to jest obowiązujące przepisy, które mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., V CSK 535/14, niepublikowany).

Należy zauważyć, że legitymacja procesowa jest instytucją prawa materialnego. Z kolei, zgodnie z tym co już powyżej powiedziano, Sąd orzekający stosuje i bierze pod uwagę prawo materialne na każdym etapie postępowania i czyni to z urzędu bez względu na stanowiska wyrażone przez strony. W konsekwencji na chwilę zamknięcia rozprawy Sąd winien zbadać również legitymację procesową stron. Jej istnienie aktualizuje możliwość merytorycznego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu.

W przedmiotowej sprawie w istocie w postępowaniu gospodarczym zostało oddalone powództwo (...) przeciwko powodowi o zapłatę za 120 ton mialu węglowego. Podstawą takiego rozstrzygnięcia było przedawnienie roszczenia. Należy jednakże zauważyć, że bezspornym jest, że odnowieniem może być objęte także zobowiązanie niezaskarżalne z powodu przedawnienia (K. Zawada (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 131) – por. K. A. (red.), G. Z., J. A., K. G., O. A., P. A., S. T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX 2014, teza 13 do art. 506.

Nie powinno być zatem żadnych wątpliwości, że (...) oraz powód mieli prawo odnowić zobowiązanie, z którego roszczenia uległy przedawnieniu, zawierając porozumienie z dnia 6 marca 2014 r. (k. 291 akt) i układając swoje relacje na nowo.

Gdy chodzi o czas złożenia powyższego dokumentu do akt sprawy, to nie można pominąć, że na rozprawie w dniu 2 czerwca 2014 r. pełnomocnik pozwanego D. S. (1) (w dalszej części uzasadnienia pod pojęciem „pozwanego” będzie zawsze występował D. S. (1), w przypadku pozostałych pozwanych obok określenia „pozwany” pojawi się jego imię i nazwisko), domagał się od strony powodowej przedłożenia dokumentu potwierdzającego istnienie legitymacji procesowej czynnej (k. 273v akt). W związku z tym Sąd a quo zobowiązał pełnomocnika powoda do przedłożenia tego dokumentu w terminie 5 dni. Zobowiązanie zostało wykonane i do pisma z dnia 6 czerwca 2014 r. zostało dołączone przedmiotowe porozumienie (k. 274 i 291 akt).

Zatem powyższy dokument został prawidłowo włączony do materiału dowodowego i wywarł określone w nim skutki prawne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie powinno być wątpliwości, że w oparciu o treść rzeczzonego porozumienia (k. 291 akt), powód uzyskał legitymację procesową uprawniającą go do dochodzenia odszkodowania w związku z kradzieżą 120 ton mialu węglowego.

Nadto bezpodstawnie pozwany wywodził, że powód nie poniósł szkody (por. k. 466 akt). Pominął bowiem okoliczność, że własność dostarczonego mialu węglowego oraz niebezpieczeństwo przypadkowej jego utraty lub uszkodzenia przechodziła każdorazowo na powoda z chwilą przejścia tego mialu na bocznice (§ 5 ust. 4 umowy z dnia 6 kwietnia 2009 r. – k. 277 akt). Kradzież mialu sprawiła, że majątek powoda został zubożony o ten walor majątkowy. Kwestia rozliczeń pomiędzy powodem a (...) winna być poza przedmiotem zainteresowania pozwanego.

3. Niezasadnie pozwany zakwestionował orzeczenie Sądu meriti odnośnie jego współodpowiedzialności.

Pierwszoplanową podstawą prawną odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych opartą na zasadzie winy jest art. 415 k.c.

Pozwany został prawomocnie skazany za to, że w dniach: 27 lipca 2009r., 12 sierpnia 2009r. i 7 września 2009r. nabył i przyjął od pracowników spedycji w/w Przedsiębiorstwa A. S. i K. S. mial węglowy w ilości łącznie nie mniejszej niż 240 ton o wartości nie mniejszej niż łącznie 83 236 zł 52 gr., wiedząc o tym, że pochodzi on z przestępstwa, orzekając jednocześnie przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 11 236 zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z przestępstwa (k. 2018-2019 akt o sygn. (...)).

Niewątpliwie Sąd cywilny związany był powyższym rozstrzygnięciem na podstawie art. 11 k.p.c. Bezspornie przypisany pozwanemu czyn karalny stanowi delikt w rozumieniu art. 415 k.c.

Miał węglowy został skradziony, a pozwany został skazany za przestępstwo paserstwa (art. 291 § 1 k.k.), które dotyczyło tego mialu. W ocenie Sądu ad quem nie ma żadnych wątpliwości, że rezultatem wspólnego działania zaborców mienia i pasera, było wyrządzenie szkody powodowi. Zupełnie nie ma tu znaczenia konstrukcja wyroku karnego, z której wynika, że tylko zaborców mienia Sąd określił jako działających wspólnie i w porozumieniu.

Podkreślenia wymaga, że przepis art. 441 § 1 k.c. znajduje zastosowanie wyłącznie w ramach odpowiedzialności deliktowej, a więc jeżeli zachodzi wielość podmiotów odpowiedzialnych za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym (art. 415–449 k.c.). Nie jest konieczne ustalenie ich odpowiedzialności karnej, nawet jeżeli jeden z dłużników został skazany (por. uchwała SN z dnia 7 marca 1978 r., III CZP 14/78, OSN 1978, nr 11, poz. 194). Solidarną odpowiedzialność może ponosić kilku współsprawców, ale także sprawca z pomocnikiem, podżegaczem lub osobą, która skorzystała ze szkody (art. 422 k.c.), oraz sprawca z innymi podmiotami odpowiedzialnymi za delikt, przykładowo takimi, których odpowiedzialność przewidują art. 429–430 i 435–436 k.c. – por. K. A. (red.), G. Z., J. A., K. G., O. A., P. A., S. T., op. cit., teza 2 do art. 441.

Szczególnego zaakcentowania wymaga, że solidarną odpowiedzialność może ponosić kilku współsprawców, ale także sprawca z pomocnikiem, podżegaczem lub osobą, która skorzystała ze szkody, o czym stanowi art. 422 k.c. Niewątpliwie przepis ten odnosi się m.in. do pasera. Słusznie podnosi się, że co do sposobu wyliczenia korzyści w orzecznictwie przyjęto, że paser, który świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody, obowiązany jest do jej naprawienia nie tylko do wysokości uzyskanych przez siebie korzyści, ale w stopniu odpowiadającym wartości nabytej rzeczy, pochodzącej z kradzieży (wyrok SN z dnia 8 czerwca 1966 r., I PR 162/66, niepubl.). W konsekwencji korzyść odniesioną przez pasera oblicza się z reguły w wartości przyjętego przez pasera mienia pochodzącego z przestępstwa (wyrok SN z dnia 7 stycznia 1970 r., II PR 540/68, OSNCP 1970, nr 11, poz. 198; M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 396) – por. R. – G. A., Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna, LEX/el., 2011, teza 40 do art. 422.

4. Błędny jest pogląd apelującego, że zastosowanie przez Sąd karny środków probacyjnych i zakreślenie jednocześnie okresu, w którym powinno nastąpić naprawienie szkody (2 lata), miało wpływ na wymagalność roszczenia odszkodowawczego. Czym innym jest zakreślenie przez Sąd karny okresu próby przy warunkowym zawieszeniu kary

z jednoczesnym obowiązkiem naprawienia szkody, a zupełnie czym innym określenie stanu wymagalności z punktu widzenia cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej.

Niewykonanie nałożonych na sprawcę obowiązków stanowi podstawę fakultatywnego zarządzenia wykonania kary. Sąd karny ma prawo kształtować sytuację prawną skazanego stosując również różne rozwiązania o charakterze probacyjnym. Nie może natomiast ingerować w sytuację prawną poszkodowanego w szczególności pogarszając ją.

Przypomnieć trzeba ugruntowane stanowisko, zarówno judykatury, jak i nauki prawa, że cechą charakterystyczną roszczeń wynikających z czynów niedozwolonych jest to, że na ogół wymagalność ich zbiega się z datą ich powstania. Kwestia kształtuje się inaczej tylko wówczas, gdy data powzięcia przez poszkodowanego wiadomości o szkodzie i osobie sprawcy nie jest zbieżna z datą powstania szkody. Zobowiązania z czynów niedozwolonych są bezterminowe, dlatego stan opóźnienia w ich wykonaniu pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Chociaż w literaturze zagadnienie jest sporne, to - stosownie do orzecznictwa Sądu Najwyższego - reguła ta jest przełamywana w sytuacjach, w których czyn niedozwolony polega na kradzieży lub innej postaci przywłaszczenia cudzych pieniędzy. Wychodzi się z założenia, że sprawca takiego czynu powinien natychmiast zwrócić zabrane pieniądze, nie czekając na wezwanie wierzyciela. Innymi słowy, natychmiastowy zwrot skradzionej czy też przywłaszczonej sumy pieniężnej wynika z właściwości zobowiązania (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z 22 września 1970 r. - zasadę prawną - III PZP 18/70, LexisNexis nr 296059, OSNCP 1971, nr 1, poz. 5, z glosą A. Szpunara, PiP 1971, nr 7, s. 180 oraz z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1972, nr 3, s. 443). Co do odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę por. wyrok SN z 18 września 1970 r., II PR 257/70, LexisNexis nr (...), (OSNCP 1971, nr 6, poz. 103, z glosą S. Rejmana NP 1971, nr 12, s. 1834 oraz z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1972, nr 3, s. 444 i NP 1972, nr 7-8, s. 1165) - por. T. W. (w:), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, LexisNexis 2013, teza 12 do art. 455.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że wymagalność roszczeń odszkodowawczych podlega ocenie z punktu widzenia zasad prawa cywilnego, a nie prawa karnego.

Przytoczone wypowiedzi dotyczą jeszcze jednego problemu, a który również jest przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Kwestia dotyczy stanu opóźnienia sprawcy szkody w spełnieniu świadczenia i w związku z tym zasad zapłaty przez niego odsetek za opóźnienie. W ocenie Sądu drugiej instancji wskazane powyżej stanowisko judykatury i doktryny jest w pełni przekonywujące i co do zasady nie wymaga komentarza. Zwrócono m. in. uwagę na to, że w sytuacjach, w których czyn niedozwolony polega na kradzieży lub innej postaci przywłaszczenia cudzych pieniędzy, sprawca takiego czynu powinien natychmiast zwrócić zabrane pieniądze, nie czekając na wezwanie wierzyciela. Innymi słowy, natychmiastowy zwrot skradzionej czy też przywłaszczonej sumy pieniężnej wynika z właściwości zobowiązania. Nadto należy podkreślić, że w judykaturze wyrażono pogląd, że w razie wyrządzenia szkody polegającej na zagarnięciu rzeczy ruchomych, wierzyciel może żądać odsetek od kwoty stanowiącej równowartość zagarniętych rzeczy od daty wezwania o zapłatę tej kwoty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1998 r., III CKN 330/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 209).

Wydaje się wobec tego, że zasadą jest, iż popadnięcie w stan opóźnienia w związku z brakiem spełnienia świadczenia następuje po uprzednim wezwaniu dłużnika, a wyjątkiem sytuacja, w której dokonano kradzieży lub innej postaci przywłaszczenia cudzych pieniędzy, gdyż wówczas opóźnienie powstaje z chwilą popełnienia czynu zabronionego.

Nie można jednak pominąć, że wskazany wyjątek Sąd Najwyższy powiązał z właściwością zobowiązania – uściślając - z właściwością przedmiotu świadczenia. Innymi słowy konstrukcja ta polega na założeniu, że nie ma potrzeby wzywania sprawcy do spełnienia świadczenia, gdyż zagarniając pieniądze doskonale on zdawał sobie sprawę z tego, co kradnie i o jakiej wartości.

Tym niemniej, uznając rację co do wyłonienia wyjątku odnoszącego się tylko do zaboru pieniędzy, należy podzielić zapatrywanie Sądu Okręgowego, który w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy, przyjął jego zastosowanie również do kradzieży mienia węglowego. Otóż w pełni przekonywujące jest stanowisko Sądu a quo, że skoro pozwani dysponowali dokumentami związanymi z dostawą węgla, z których dokładnie wynikała jego ilość i

wartość w danych wagonach, to zbędnym się stało ich uprzedzenie wzywaniem do spełnienia świadczenia. W tym wypadku, nie tyle właściwość przedmiotu świadczenia, ile dokumenty stanowiące o jego wartości – znane pozwanym, co wymaga szczególnego podkreślenia – zadecydowały o tym, że prawidłowo wywiódł Sąd meriti, że stan opóźnienia pozwanych powstał w chwili zaboru mialu węglowego. Podobne stanowisko wyrażono już w judykaturze (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 czerwca 2013 r., I ACa 121/13, niepublikowanego).

5. Wbrew twierdzeniom apelacji, nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie kradzież dotyczyła 4 wagonów mialu węglowego, a więc około 240 ton, a nie 440 ton.

6. Jeśli chodzi o odpowiednie zarachowanie wpłat dokonanych przez pozwanych K. S. (1) i A. K. (1), to wystarczy przywołać powszechny pogląd, a mianowicie, że w wypadku istnienia jednego długu wraz z należnościami ubocznymi wierzyciel nie jest związany wyborem sposobu zaliczenia zapłaty dokonanej przez dłużnika (F. Zoll (w:) Komentarz..., Supplement, s. 45). Nawet wtedy, gdy dłużnik, spełniając świadczenie, wyraźnie stwierdzi, że spłaca należność główną, wierzyciel nie jest wyborem związany i może zaliczyć wpłatę na należności uboczne (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 211/03, LEX nr 182076). Możliwości wierzyciela sięgają tak daleko, że gdyby okazało się, że dokonana wpłata nie wystarcza nawet na pokrycie należności ubocznych, to nawet wtedy może ona w całości być przeznaczona na należności uboczne. Określenie „przede wszystkim”, jakim posługuje się ustawodawca w art. 451 § 1, nie powinno być interpretowane jako wymóg choćby częściowego pokrycia również należności głównej, ale jako prawo wierzyciela do zaspokojenia w pierwszej kolejności należności ubocznych (R. Kolano, Zarachowanie wierzytelności w świetle regulacji artykułu 451 kodeksu cywilnego, PUG 2002, nr 7, s. 26) - por. Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Koziel G., Olejniczak A., Pyrzyńska A., Sokołowski T., op. cit., teza 6 do art. 451.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego nie podjęto rozstrzygnięcia, ponieważ powód nie złożył w tym zakresie stosownego wniosku.